Ὁ κινεζικὸς στρατὸς

προσπαθεῖ νὰ ἐκσυγχρονισθεῖ

Δὲν ἔχει πεῖρα τῶν νέων μέσων πολέμου

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ «ΜΟΝΤ»

ΠΑΡΙΣΙ ('Ιδ. Ὑπηρ.). Τὸ Σοβιετικὸ πρακτορεῖο εἰδήσεων «Τὰς» ὤξυνε τὸν τόνο κατ' ἀτῆς Κίνας, κατηγορώντας τὶς ἀρχὲς τοῦ Πεκίνου ὅτι κάνουν τὴν χώρα τους «μία ἀσιατικὴ θυγατρικὴ ἑταιρία τοῦ ΝΑΤΟ». Τὸ σχόλιο αὐτὸ συνόδευσε ἡ δημοσίευση ἑνὸς ἄρθρου στὸ ὄργανο τοῦ κουβανικοῦ Κ.Κ. ποὺ κατηγορεῖ σε τὴν Κίνα, ὅτι προσπαθεῖ νὰ ἀγοράσει ὅπλα ἀπὸ Δυτικὲς χώχες. Ποιὸς εἶναι ὁ ἀκριβὴς στόχος τῶν κινέζικων ἀποστολῶν ποὺ τριγυρίζουν ἐδῶ καὶ τοία χρόνια στὶς ἀγορὲς ὅπλων στὸ ἐξωτερικό; Σὲ ποιὰ σφαιρικὴ προοπτικὴ πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν οἱ πρωτοβουλίες αὐτές; Ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Μόντ» στὸ Πεκίνο Ἀλαὶν Ζακόμπ ἀπαντᾶ στὰ παραπάνω ἐρωτήματα, βασιζόμενος σ' ἕνα πρόσφατο λόγο τοῦ Κινέζου Προέδρου Χούα Κοῦο — Φένγκ καὶ σὲ ἄρθρα τοῦ ἐπισημου Τύπου ποὺ εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας πρὶν μεταδοθεῖ λόγος τοῦ Τένγκ Χσιάο Πίνγκ, ὁ ὁποῖος κατάγγειλε στὶς 2 Ἰούνη, τὴν «γραφειοκρατικοποίηση» τοῦ κινεζικοῦ στρατοῦ καὶ ζήτησε νὰ «ἀποκατασταθεῖ ἡ τάξη» στοὺς κόλπους του. Ὁ κ. Ἀλαὶν γράφει:

«Ἐνδείξεις μεγάλης σπουδαιότητας ἐμφανίστηκαν γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Κίνα βλέπει τὸν ἐκσυγχρονισμὸ τῆς ἄμυνάς της, μεταξὺ τῶν ἄλλων ντοκουμέντων ὑπάρχουν δύο ὁμιλίες ποὺ ἐκφωνήθηκαν ἀπὸ τὸν Κινέζο Πρεόδρο Χούα Κοῦο Φένγκ καὶ τὸν στρατάρχη Γιὲχ Σιὲν Γίνγκ στὴ διάρκεια σύσκεψης γιὰ τὴν πολιτικὴ ἐργασία στὸν στρατὸ καὶ ἕνα βαρυσήμαντο ἄρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ «Λαϊκὴ Ἡμερήσια» τοῦ Πεκίνου.

Πρώτη ξεκάθαρη διαπίστωση: Δὲν ὑπάρχει θέμα νὰ ἀποκτήσουν σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα οἱ κινεζικὲς ἔνοπλες δυνάμεις ὑλικὸ καὶ ὁπλισμὸ ἑνὸς τεχνικοῦ ἐπιπέδου ἴσου μὲ ἐκεῖνο τοῦ Σοβιετικοῦ ἢ τῶν Δυτικῶν στρατῶν. Ἕνα τέτοιο ἐγχείρημα, γιὰ ἕναν στρατὸ ποὺ ἀποτελεῖται περίπου ἀπὸ 4.000.000 ἄτομα, ξεπερνᾶ τὶς δυνατότητες τῆς οἰκονομίας.

Οἱ κινεζικὲς ἀποστολὲς ποὺ περιηδεύουν, ἐδῶ καὶ τρία περίπου χρόνια, πολὺ πρὶν τὴν πτώση τῆς «συμμορίας τῶν τεσσάρων», στὶς ἀγορὲς ὅπλων στὸ ἐξωτερικὸ ἔχουν ἕνα περιορισμένο καὶ συγκεκριμένο στόχο:

1) Νὰ γνωρίσουν τὶς πιὸ προχωρημένες τεχνικὲς καὶ νὰ ἀποκτήσουν γνώσεις, μὲ τὴν μορφὴ ἐκπαίδευσης, ἢ περιορισμένων παραγγελιῶν, ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν στὴ βιομηχανία τους νὰ παράγει ἀνάλογες κατασκευές. Οἱ διαπραγματεύσεις ποὺ γίνονται μὲ τὴ Γαλλία γιὰ τὴν ἀπόκτηση ἀντιαρματικῶν πυραύλων «Οὐρ» ἢ «Μιλάν» δίνουν ἕνα καλὸ παράδειγμα τῶν κινεζικῶν προθέσεων σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἐνέργειες.

2) Νὰ ἐφοδιάσουν τὸ ἀμυντικό τους σύστημα μὲ ὡρισμένα βασικὰ στοιχεῖα, ποὺ εἶναι πανάκριβα ἀλλὰ καὶ λίγα ἀριθμητικὰ καὶ ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ ρίξουν τὶς βάσεις σύγχρονων δομῶν.

Πρόκειται λιγότερο γιὰ ὅπλα ἀκριβῶς καὶ περισσότερο γιὰ ἐξοπλισμὸ ποὺ θὰ ἐπιτρέπει στὸ στρατιωτικὸ ἐπιτελεῖο νὰ ἐξοικειωθεῖ μὲ τὶς σύγχρονες συνῆθεις μορφὲς σύρραξης: ἠλεκτρονικοὶ ἐγκέφαλοι, μέσα τηλεπικοινωνιῶν μεγάλης ἐμβέλειας καὶ ταχύτητας κ.λ.π. Πρόκειται γιὰ ὑλικὰ στρατηγικοῦ ἐνδιαφέροντος,, γιὰ τὰ ὁποῖα φαίνεται πὼς ἔγινε λόγος κατὰ τὶς συνομιλίες ποὺ διεξήχθησαν μὲ τὸ πρόσφατο ταξίδι τοῦ Μπρεζίνσκυ στὸ Πεκίνο.

Ὅμως ἡ ἀπόκτηση ξένων ἐξοπλισμῶν ἢ τεχνικῶν δὲν θὰ εἶχε καμμία σημασία, ἂν οἱ κινέζικες ἔνοπλες δυνάμεις δὲν ἦταν ἕτοιμες νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπιμένει τὸ Πεκίνο. Ὁ κινεζικὸς στρατὸς παραμένει ἕνας στρατὸς ἀρχαϊκός, χωρὶς καμμιὰ πεῖρα μιᾶς σύρραξης σὲ μεγάλη κλίμακα μὲ τὴ χρήση σύγχρονων μέσων πολέμου.

Ἡ πρώτη προσπάθεια τῶν στρατιωτικῶν εἶναι νὰ ἐξοικειωθοῦν, ἢ νὰ προετοιμαστοῦν, μὲ τὶς «συνθῆκες τοῦ σύγχρονου πολέμου». Διατηρεῖ λοιπὸν τὴν ἀξία της ἡ μαοϊκὴ ἀρχὴ σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ «ἀνθρώπινος παράγοντας παραμένει τὸ καθοριστικὸ στοιχεῖο». Προσδιορίστηκαν τέσσερις βασικὲς κατευθύνσεις.

Πρῶτα, καλυτέρευση τῶν τεχνικῶν, ἐπιστημονικῶν, διανοητικῶν δυνατοτήτων τοῦ προσωπικοῦ. «Ὁ σύγχρονος πόλεμος» ἔγραφε ἡ «Λαϊκὴ Ἡμερησία», ἀπαιτεῖ ἀνθρώπους ἱκανοὺς νὰ τὸν διευθύνουν καὶ νὰ τὸν ὀργανώσουν. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἐκπαίδευση καὶ προετοιμασία ἔντονη, πρὶν ὁ πόλεμος ξεσπάσει». Ἐκπαίδευση καὶ προετοιμασία καθαρὰ στρατιωτική ποὺ θὰ ἐμπεριέχει τὴν ἐξοικείωση μὲ τὶς νέες τεχνικὲς μάχης. Γενικὴ διαπαιδαγώγηση, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, μὲ τὴν ἐπέκταση τῶν βασικῶν γνώσεων — τῶν μαθηματικῶν, ξένων γλωσσῶν — κ.λ.π. Βλέπουμε, ἐδῶ νὰ διαγράφεται ὁ «στρατὸς τῶν εἰδικῶν», ποὺ προανήγγειλε πρὶν τρεῖς μῆνες ἡ παράταση τῆς διάρκειας τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. Τέλος, ἄρχισε ἡ προσπάθεια γιὰ νὰ ἐμπεδωθεῖ ἡ στρατιωτικὴ σκέψη πάνω σὲ καινούργιες βάσεις. «Ἡ μαρξιστικὴ στρατιωτικὴ ἐπιστήμη ἀναπτύσσεται ἀκατάπαυστα» ἔγραφε ἡ ἐφημερίδα ποὺ πρότεινε νὰ ξαναγίνει μελέτη τῆς στρατιωτικῆς σκέψης τοῦ Μάο, «ἐκκινώντας ἀπὸ τὶς συνθῆκες τοῦ σύγχρονου πολέμου». Στὶς 24 Ἀπρίλη, μιὰ ἀπόφαση τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κινεζικοῦ Κ.Κ σχετικὰ μὲ τὴν ἀναδιοργάνωση τῶν στρατιωτικῶν σχολῶν, ἔδινε στὴν προσπάθεια αὐτὴ μιὰ «στρατηγικὴ» σπουδαιότητα.

Δεύτερο, μιὰ νέα ἀντίληψη τῆς πειθαρχίας θὰ πρέπει νὰ καλλιεργηθεῖ στὶς στρατιωτικὲς μονάδες. Οἱ συνήθειες ποὺ ἀποκτήθηκαν, ἰδιαίτερα μετὰ τὴν Μορφωτικὴ Ἐπανάσταση, φαίνεται νὰ ἄφησαν ἴχνη στοὺς στρατιῶτες καὶ στοὺς ἀξιωματικούς. Ἡ ἐφημερίδα τοῦ στρατοῦ ἀνέφερε στὶς 9 Ἀπριλίου τὴν περίπτωση ἀτόμων ποὺ «ἀκολουθοῦν πάντα τὶς διαταγὲς κατὰ τὴν περίσταση. Ἂν καὶ ἡ προλεταριακὴ πειθαρχία εἶναι ἐθελοντική» τόνιζε ἡ ἐφημερίδα, «αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ ἀσκεῖται σὰν λάστιχο τὸ ὁποῖο μποροῦμε νὰ τὸ τεντώνουμε κατὰ τὴν ἐπιθυμία μας». Οἱ ἀπαιτήσεις τοῦ σύγχρονου πολέμου, ἐξηγεῖ μὲ τὴν σειρά της ἡ «Λαϊκὴ Ἡμερήσια» δὲν ἐπιτρέπουν σκαμπανεβάσματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Παίρνοντας ὑπόψη τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ στρατοῦ, ἡ ἐνίσχυση αὐτὴ τῆς πειθαρχίας πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς ἐργασίας. «Δίχως τὴν πολιτικὴ ἐργασία ποὺ διασφαλίζει τὴ συνειδητὴ τήρηση τῆς σοβαρῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς πειθαρχίας» δήλωσε ὁ στρατάρχης Γιὲν Σιὲν — Γίνγκ, «ὁ στρατὸς δὲν θὰ εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα κομμάτι ἄμμου χωρὶς συνοχή».

Τρίτο σημεῖο: ἡ διοίκηση. Οἱ συνθῆκες μιᾶς σύγχρονης σύρραξης εἶναι διαφορετικὲς ἀπὸ κεῖνες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὁ κινεζικὸς στρατὸς ἔχει ἐμπειρία, συμπεριλαμβανομένων καὶ ἐκείνων τοῦ πολέμου τῆς Κορέας. «Ἡ χρήση πυρηνικῶν ὅπλων», γράφει γιὰ παράδειγμα ἡ «Λαϊκὴ Ἡμερήσια» ἀπαιτεῖ ἕνα σύστημα διοίκησης σεβαρὸ καὶ συγκεκριμένο».

Τέλος, ἡ μεταρρύθμιση τῶν δομῶν τοῦ στρατοῦ συνδέεται μὲ κείνη τῆς διοίκησης. Στὸ σύνολό του, ὁ κινεζικὸς στρατὸς στηρίζεται στὴν τριγωνικὴ βάση — μιὰ μεραρχία, γιὰ παράδειγμα ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία συντάγματα πεζικοῦ καὶ ἀπὸ στοιχεῖα πυροβολικοῦ ἢ τεθωρακισμένων. Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι στρατοί, ὁ κινεζικὸς στρατὸς μπορεῖ νὰ προσανατολιστεῖ πρὸς ἕνα πιὸ σύνθετο σχηματισμό, ποὺ θὰ ἐξασφαλίζει μιὰ πιὸ στενὴ συνεργασία τῶν διαφόρων ὅπλων.

ΜΙΑ ΠΟΛΥΣΗΜΑΝΤΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Ὁ Σμὶτ θεωρεῖ εἰλικρινῆ τὴ σοβιετικὴ πολιτικὴ ὑφέσεως

Δὲν πιστεύει ὅτι ἔχει ἀνατραπῆ ἡ ἰσορροπία δυνάμεων

ΔΕΝ ΒΛΕΠΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟ ΡΩΣΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΕΩΣ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ ('Ιδ. Ὑπ.). Ἡ πρόσφατη ἐπίσκεψη τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ σοβιετικοῦ κράτους Λεονὶντ Μπρέζνιεφ στὴ Δυτικὴ Γερμανία θεωρήθηκε ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν δυτικῶν παρατηρητῶν ἀποτυχημένη. Τὸ γενικὸ συμπέρασμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ βγεῖ ἀπὸ τὰ ὅσα γράφτηκαν στὸν εὐρωπαϊκὸ καὶ τὸν ἀμερικανικὸ τύπο εἶναι ὅτι, στὸ πολιτικὸ πεδίο ὁ Λεονὶντ Μπρέζνιεφ δὲν ἀπεκόμισε κανένα ὄφελος, ὅτι δὲν πρόσθεσε τίποτα στὴν προσωπική του ἀκτινοβολία καθὼς ἐμφανίσθηκε ἄρρωστος, μὲ ἀσταθῆ βήματα κι' ὅτι τὸ μόνο ποὺ προωθήθηκε ἦταν οἱ οἰκονομικὲς σχέσεις τῶν δύο χωρῶν.

Πράγμα, ὄχι ἀσήμαντο, βέβαια, ἀλλὰ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιτευχθεῖ χωρὶς νὰ ὑποβληθεί ὁ Μπρέζνιεφ στοὺς κόπους ἑνὸς ἐπίσημου ταξιδιοῦ. Αὐτὴ ἦταν περίπου ἡ εἰκόνα τῆς συναντήσεως Λεονὶντ Μπρέζνιεφ —Χέλμουτ Σμίτ, ὅπως τὴν ἀπέδωσαν σχολιαστὲς καὶ παρατηρητὲς τοῦ δυτικοῦ τύπου.

Μιὰ ἑβδομάδα μετὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Σοβιετικοῦ ἡγέτη στὴ χώρα του ὁ Δυτικογερμανὸς καγκελάριος ἔδωσε στὸν Ἀρνὸ ντὲ Μπορταγκραὶφ τοῦ «Νιούζγουηκ», μιὰν ἀσυνήθιστα μακρὰ καὶ ἀσυνήθιστα εὐγλωττη συνέντευξη. Στὶς ἀπαντήσεις του, πρὸς τὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο ὁ καγκελάριος τῆς Δυτικῆς Γερμανίας βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ ξεκαθαρίσει τὶς γενικότερες πολιτικὲς του ἀπόψεις, τὴ δική του θεώρηση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καὶ τοῦ παγκόσμιου πολιτικοῦ ὁρίζοντα σήμερα. Τὸ σύνολο τῶν ἀπαντήσεών του συγκροτεῖ μιὰ πραγματικὴ πολιτικὴ «χάρτα», ποὺ τὸ πρῶτο ἄρθρο της εἶναι μιὰ διακήρυξη πίστεως στὴ διεθνῆ ὕφεση καὶ τὸ δεύτερο ἄρθρο της εἶναι μιὰ διακήρυξη πίστεως στὴν εἰλικρινῆ προσήλωση τοῦ Λεονὶντ Μπρέζνιεφ στὴν πολιτικὴ τῆς ὑφέσεως.

Ἔτσι, μέσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῆς συνεντεύξεως, βγαίνει μιὰ ἄλλη εἰκόνα τῆς συναντήσεως Σμὶτ — Μπρέζνιεφ, μιὰ εἰκόνα πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ αὐτήν, ποὺ ἔδωσαν οἱ σχολιαστὲς καὶ οἱ παρατηρητὲς τοῦ διεθνοῦς τύπου: ἂν δὲν ἀνοιξαν νέους δρόμους στὶς σχέσεις Εὐρώπης καὶ σοσιαλιστικῶν χωρῶν, δυτικοῦ καὶ ἀνατολικοῦ κόσμου, οἱ δύο ἡγέτες ἐπαναβεβαίωσαν, ὡστόσο τὶς βασικὲς θέσεις τῆς πολιτικῆς τῆς ὑφέσεως καὶ ἀποσαφήνισαν τὴ στάση τους ἀπέναντι στὰ σημαντικότερα διεθνῆ γεγονότα τῶν τελευταίων μηνῶν. Κι' εἶναι πάντα σημαντικότερο γιὰ τὴν Εὐρώπη, Δυτικὴ καὶ Ἀνατολική, νὰ ἐπιβεβαιώνει τὶς συνθῆκες ὑφέσεως, ποὺ κυριαρχοῦν ο' αὐτὴν καὶ δίνουν τὸν τόνο στὶς σχέσεις τῶν δύο μεγάλων τμημάτων της. Ἀκόμη σημαντικότερο εἶναι ὅταν αὐτὲς οἱ θέσεις ἐπιβεβαιώνονται ἀπὸ τὸν ἡγέτη τῆς χώρας, ποὺ βρίσκεται στὴν καρδιὰ τῆς Εὐρώπης κι' εἶναι τὸ σύνορο τῶν δύο «κόσμων».

Η ΑΛΛΗΛΟΕΞΑΡΤΗΣΗ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἐντυπωσιακότερο στοιχεῖο τῆς συνεντεύξεως Σμὶτ εἶναι ἡ θέση του ἀπέναντι στὴ στρατιωτικὴ δύναμη τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας, ἀπέναντι στὴ στρατιωτικὴ δύναμη τοῦ συμφώνου τῆς Βαρσοβίας καὶ στὸ συσχετισμὸ τῶν δυνάμεων τῶν δύο στρατιωτικῶν συνασπισμῶν — ΝΑΤΟ καὶ συμφώνου τῆς Βαρσοβίας.

Στὸ θέμα τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας καὶ τῆς φημολογούμενης ἀναμίξεως αὐτῆς τῆς χώρας στὴν Ἀγκόλα καὶ τὴν Αἰθιοπία, ὁ καγκελάριος Σμὶτ ἔδωσε τὴν κατηγορηματικὴ ἀπάντηση ὅτι, στρατιωτικά, ἡ Λαοκρατικὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία δὲν τὸν ἀνησυχεῖ. Στὸ θέμα τῶν ὑπονοιῶν ποὺ διατύπωσε ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ὅτι οἱ Σοβιετικοὶ ἡγέτες καλλιεργοῦν στὰ στελέχη τους τὴν ἰδέα ὅτι ἡ ὕφεση γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι ὅ,πως τὴν παρουσιάζουν στοὺς ἡγέτες τῆς Δύσεως, ὁ Χέλμουτ Σμὶτ ἀπάντησε: «Αὐτὸ λένε καμμιὰ φορὰ στοὺς στρατιωτικούς τους. Ἐμεῖς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ βασίζουμε τὴν κρίση μας σὲ γεγονότα κι' αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἐνδιαφερόμαστε σοβαρὰ γιὰ τὸ ρυθμὸ τῶν ἐξοπλισμῶν τους. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Μπρέζνιεφ καταβάλλει σοβαρὲς προσπάθειες γιὰ τὴ διεθνῆ ὕφεση».

Στὴ θέση αὐτὴ τοῦ καγκελάριου τῆς Δυτικῆς Γερμανίας πρέπει νὰ δοῦμε ἕνα ἔμμεσο καὶ διακριτικὸ διαχωρισμὸ ἀνάμεσα στὴν πολιτικὴ ἡγεσία ὑπὸ τὸν Μπρέζνιεφ καὶ στοὺς στρατιωτικοὺς τῆς Σοβιετικῆς Ἕνώσεως; Ὅπως κι' ἂν εἶναι, τὸ σημαντικὸ στὴν περίπτωση εἶναι ὅτι ὁ Χέλμουτ Σμίτ, σὰν ἄνθρωπος μὲ θετικὸ μυαλό, δὲν παραιτεῖται σὲ συνθηματολογίες, ἀλλὰ βγάζει τὰ συμπεράσματά του μὲ «μετρήσεις». Κι' ἔπειτα, στὴν ἐρώτηση ἂν τὸν ἀνησυχεῖ ἡ αὔξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἁρμάτων τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας ἀπὸ 14 σὲ 21 χιλιάδες, ἐνῶ τὰ τοῦ ΝΑΤΟ, δίνει μιὰ ἁπλὴ ἀπάντηση, ποὺ μετράει ὄχι μόνο τὴν ποσότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν ποιότητα: «Καὶ τὰ δικά μας τάνκς ἔχουν βελτιωθεῖ ὄχι τόσο σὲ ἀριθμὸ ὅσο σὲ ποιότητα. Οἱ συμμαχικὲς δυνάμεις στὴν Εὐρώπη, εἶναι πρώτης τάξεως, πραγματικά, συγκρινόμενες μὲ τὶς δυνάμεις τῆς ἄλλης πλευρᾶς — σὲ ἐφοδιασμό, ἐκπαίδευση, ἑτοιμότητα σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα».

Διακήρυξε ἀκόμη ὁ καγκελάριος Σμὶτ τὴν πεποίθησή του στὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ἀναπτύξεως οἰκονομικῶν δεσμῶν ἀνάμεσα στοὺς δύο κόσμους, γιὰ τὴ διατήρηση τῆς εἰρήνης καὶ τὴν πεποίθησή του ὅτι οἱ σοβιετικοὶ ἐξοπλισμοὶ δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ ἐκβιάσουν τὴ Δύση γιὰ μεγαλύτερες παραχωρήσεις, ἀλλὰ ἀποτελοῦν μέτρο προνοίας, μέτρο ἀμυντικὸ ποὺ ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὶς πικρὲς ἐμπειρίες τοῦ παρελθόντος.

Στὴν ἐρώτηση τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου γιὰ τοὺς λόγους ποὺ κάνουν τὸν Μπρέζνιεφ νὰ μιλάει γιὰ «αὐξανόμενο κίνδυνο ἑνὸς παγκοσμίου πολέμου», ἐνῶ ξέρει πὼς δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀπειλὴ ἐκ μέρους τῆς Δύσεως, κι' ἂν αὐτὸ δὲν ὀφείλεται στὸ ὅτι ἐπιτύχει μεγαλύτερες παραχωρήσεις καὶ νὰ δημιουργήσει «ἐξαρτημένα ἀντανακλαστικὰ κατευνασμοῦ» στὴ Δύση, ὁ Χέλμουτ Σμὶτ ἀπαντᾶ μὲ ἐκπληκτικὴ σταθερότητα καὶ κατανόηση:

«Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μπορεῖ ν' ἀπαντήσει κανεὶς καταφατικά, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ὑποτιμᾶ τὶς τεράστιες ἀπώλειες ποὺ ὑπέστη ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση κατὰ τὴ χιτλερικὴ ἐπίθεση. Οἱ μνῆμες αὐτὲς εἶναι ἀκόμη ζωντανὲς στὴ γενιὰ τοῦ Μπρέζνιεφ. Κι' αὐτὸ ἀποτελεῖ ἰσχυρὸ κίνητρο γιὰ ἄμυνα. Ταυτόχρονα ὅμως εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε ἀμφιβολία ἡ ἀφοσίωση τοῦ Μπρέζνιεφ στὴν εἰρήνη. Νομίζω ὅτι ἡ σοβιετικὴ ἡγεσία στὴ διάρκεια τῆς τελευταίας δεκαετίας, μετὰ τὴν εἰσβολὴ στὴν Τσεχοσλοβακία, τὸ 1968, προσπάθησε νὰ διατηρήσει μιὰ λεπτὴ ἰσορροπία, κρατώντας ὑπὸ τὸν ἔλεγχό της τοὺς στρατιωτικούς, ἐνῶ προχωροῦσε στὴν ἐπίτευξη τῆς ὑφέσεως μὲ τὴ Δύση. Ἂν δεῖτε σὲ ποιὸ βαθμὸ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ οἱ ἄλλες χῶρες τῆς Κομεκὸν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ δυτικὴ κεφαλαιαγορὰ καὶ τὴ δυτικὴ τεχνολογία, θὰ καταλάβετε ὅτι αὐτὴ ἡ ἐξάρτηση δὲν ἐνισχύει τὴν ἱκανότητά τους νὰ δράσουν ἐπιθετικά. Ἀντίθετα, δημιουργεῖ μιὰ μεγάλη ἀλληλεξάρτηση ἀνάμεσα στὶς οἰκονομίες τῆς Δυτικῆς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης».

Αὐτοὶ οἱ ἀμοιβαῖοι οἰκονομικοὶ δεσμοὶ μποροῦν νὰ λειτουργήσουν μονόπλευρα; Μπορεῖ ἡ σοβιετικὴ ἡγεσία νὰ «ζέψει» τὶς εὐρωπαϊκὲς οἰκονομίες στὴν ἐξυπηρέτηση τῶν δικῶν της ἀναγκῶν; Στὴν προσπάθεια τῆς σοβιετικῆς ἡγεσίας νὰ πάρει τὴ δυτικογερμανικὴ τεχνολογία καὶ τὴ βιομηχανικὴ πεῖρα, βλέπει ὁ καγκελάριος Σμὶτ κάποια σχέση μὲ τὶς παγκόσμιες βλέψεις τῆς Σοβιετικῆς Ἕνώσεως;

Σ' αὐτὰ τὰ «καταγιστικὰ» ἐρωτήματα τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς ἀμερικανικῆς ἐπιθεωρήσεως, ὁ Χέλμουτ Σμὶθ ἀπαντάει μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία:

«Ἂν ἀναλύω σωστὰ τὴ σκέψη τῶν Σοβιετικῶν ἡγετῶν, ὅταν προσπαθοῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν εὐρωπαϊκὴ βιομηχανία, πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ κατευθύνουν τὶς δικὲς μας οἰκονομίες, γιατὶ τὸ ποσοστὸ τοῦ Ἀκαθαρίστου Ἐθνικοῦ προϊόντος μας ποὺ ἐξάγεται, εἶναι ἐλάχιστο».

Η ΕΥΡΩΠΗ ΔΕΝ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Ἔξω ἀπὸ ἠχηρὲς συνθηματολογίες, ἡ πεποίθηση τοῦ Δυτικογερμανοῦ καγκελαρίου στὴν ἀνυπαρξία κινδύνου «ἐπιθέσεως» ἐκ μέρους τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ ἡ ἔμμονή του στὴν πολιτικὴ τῆς ὑφέσεως, στηρίζονται σὲ συγκεκριμένες μετρήσεις καὶ συγκρίσεις τῶν στρατιωτικῶν καὶ οἰκονομικῶν γεμεθῶν καὶ στὴν κατανόηση τῶν ἱστορικῶν δεδομένων, ποὺ καθορίζουν τὴ στάση τῆς σοβιετικῆς ἡγεσίας σὲ θέματα βασικά, ὅπως οἱ ἐξοπλισμοί.

Ὅλες, λοιπόν, οἱ «μετρήσεις τοῦ Δυτικογερμανοῦ καγκελαρίου στὴν ἀνυπαρξία κινδύνου «ἐπιθέσεως» ἐκ μέρους τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ ἡ ἔμμονή του στὴν πολιτικὴ τῆς ὑφέσεως, στηρίζονται σὲ συγκεκριμένες μετρήσεις καὶ συγκρίσεις τῶν στρατιωτικῶν καὶ οἰκονομικῶν γεμεθῶν καὶ στὴν κατανόηση τῶν ἱστορικῶν δεδομένων, ποὺ καθορίζουν τὴ στάση τῆς σοβιετικῆς ἡγεσίας σὲ θέματα βασικά, ὅπως οἱ ἐξοπλισμοί.

Ὅλες, λοιπόν, οἱ «μετρήσεις τοῦ Δυτικογερμανοῦ καγκελαρίου καταλήγουν σὲ ἕνα καὶ ἀναπότρεπτο συμπέρασμα: πὼς ἡ διεθνὴς ὕφεση δὲν εἶναι πρόσχημα, εἶναι εἰλικρινὴς πολιτικὴ τῆς σοβιετικῆς ἡγεσίας, πολιτική, ποὺ ὑπαγορεύεται καὶ ἐπιβάλλεται ἀπὸ ζωτικὲς ἀνάγκες συνεργασίας μὲ τὴ Δύση. Πλάϊ σ' αὐτὸ ἔρχεται καὶ τὸ δεύτερο συμπέρασμα, πὼς ὅλα τὰ λεγόμενα περὶ ἀλλαγῆς τῆς ἰσορροπίας τῶν συμβατικῶν ὅπλων μεταξὺ ΝΑΤΟ καὶ συμφώνου τῆς Βαρσοβίας, δὲν ἀντιστοιχοῦν στὴν πραγματικότητα.

Στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα δεσπόζει ἀκόμη ἡ ἀνδρικὴ παρουσία

παρὰ τὴν ἐξίσωση τῶν φύλων

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Οἱ γυναῖκες κερδίζουν ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ ὀλοένα καὶ περισσότερο ἔδαφος στὸν τομέα ἐργασίας, καταλαμβάνοντας πιὸ ὑπεύθυνες καὶ καλοπληρωμένες θέσεις. Ὅμως, παρὰ τὴν πρόοδο ποὺ ἔχει σημειωθεῖ κατὰ τὰ τελευταία χρόνια, ἡ γυναίκα πρέπει ἀκόμα νὰ διανύσει πολὺ δρόμο, γιὰ νὰ ἐξισωθεῖ μὲ τοὺς ἄντρες συναδέλφους της στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα μιᾶς ἔρευνας ποὺ ἔκανε τὸ «Κόνφερανς Μπόρντ», ἕνας ἀνεξάρτητος, μὴ κερδοσκοπικὸς ὀργανισμὸς ἐρευνῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Σύμφωνα μὲ τὴ μελέτη, ἀπὸ τὸ 1972 μέχρι καὶ τὸ 1975, ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ποὺ κατέλαβαν διευθυντικὲς θέσεις αὐξήθηκε κατὰ 22ο)ο. Στὴ διάρκεια τῆς ἴδιας χρονικῆς περιόδου, ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ποὺ ἀνέλαβαν τεχνικὲς ἐργασίες σημείωσε μιὰ αὔξηση κατὰ 24ο)ο.

Ὅμως, παρὰ τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονὸς αὐτῶν τῶν κατακτήσεων, οἱ γυναῖκες ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἀπομονωμένες στὰ «παραδοσιακὰ γυναικεῖα ἐπαγγέλματα», ὅπως π.χ. πωλήτριες ἢ γραμματεῖς.

«Σημειώθηκε μιὰ ἀλλαγή, ὄχι ὅμως σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ ἐπιφέρει μιὰ σημαντικὴ μεταβολὴ στὸ εἶδος τῶν ἐργασιῶν, μὲ τὶς ὁποῖες καταπιάνονται οἱ γυναῖκες», παρατηρεῖ ἡ Ρουθ Τζίλμπερτ Σαιφέρ, ποὺ συνέβαλε στὴν πραγματοποίηση τῆς μελέτης.

«Ἡ αὐστηρὴ ἐπαγγελματικὴ ἀπομόνωση ἦταν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸ βασικὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ γυναικείου ἐργατικοῦ δυναμικοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς ἄντρες, οἱ γυναῖκες ἐργαζόμενες δὲν ἔχουν ἐπιλογὲς καὶ ἀσχολοῦνται σ' ἕνα συγκριτικὰ στενὸ πλαίσιο ἐπαγγελμάτων, ποὺ οὔτε ἱκανοποιοῦν ἐπαγγελματικά, οὔτε ἐπιτρέπουν τὴν ἀνάπτυξη πρωτοβουλίας καὶ δραστηριότητας», τονίζει ἡ ἔρευνα τοῦ «Κόνφερανς Μπόρντ».

ΑΝΔΡΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι τὸ ὅτι, στὸν ἐπιχειρηματικὸ τομέα ἐξακολουθεῖ νὰ δεσπόζει ἡ ἀνδρικὴ παρουσία. Τὸ 68ο)ο ὅλων τῶν ἐργαζομένων ἀνδρῶν ἀπασχολοῦνται σήμερα στὸν ἰδιωτικὸ τομέα, σὲ σύγκριση μ